

– Jó napot – mondom. – Einar vagyok a *Délutáni Lap*tól. Én írtam a mai cikket a *Vajákos Loft*turról.

– Ó, jó napot – feleli, de hangjából kihallani, hogy valaki másra számított.

– Hallottam a felhívást a déli hírekben. Megkerült már Skarphéðinn?

– Nem. El kell halasztanunk az előadást. Nem várhatunk tovább.

– Keresik már?

– Egész délelőtt kerestük. Már a rendőrséget is bevontuk.

– Szerinted mi történhetett?

Hallani, hogy levert, gyorsan lélegzik. – Nem tudom. Tegnap a főpróba után bulit tartottunk. Ott volt egy darabig, de azóta nem látták.

– Nem történt semmi furcsa vagy szokatlan dolog?

– Nem tudok róla.

– Lehet, hogy elaludt valahol, és megfeledkezett magáról? Vagy valami partiba csöppent, ami még most is tart?

– Nem ismeri őt. Nincs nála megbízhatóbb.

– Hol lakik?

– Az ősszel elköltözött a kollégiumból, és a belvárosban bérelt lakást. De nem válaszol a csengetésre.

Megköszönöm neki, azokkal a semmitmondó szavakkal, hogy reméljük a legjobbakat.

Felhívom az akureyri rendőrséget.

– Csak most adtuk ki a körözést, megkezdtük a keresését. Többet pillanatnyilag nem mondhatok – válaszolja egy nő. – Csak nemrégén tűnt el, de a körülmények kétségkívül szokatlannak. A ma esti premier miatt, satöbbi.

– A lakását már megnézték?

– Nem mondhatok többet annál, mint amit már elmondtam.

Csak úgy vaktában telefonálok még egyet.

– Jó napot, itt a Hóll.

– Beszélhetnék Gunnhildur Bjargmundsdóttirral?

– Egy pillanat.

Eltelik a szokásos két perc.

– Halló, igen, halló!

Reszketeg hangja bizonytalanul cseng.

– Jó napot, Gunnhildur. Einar vagyok a *Délutáni Laptól*. Néhány napja üzenetet kaptam, hogy keressen meg, de eddig még nem volt szerencsém.

Hosszú csend.

Majd elképesztő krákogás hallatszik, hogy beleremeg a kagyló: – Hruhurummm.

Kivárom, míg a torokköszörülés véget ér.

– Ne haragudj, fiam – szól Gunnhildur, hangja még mindig zörög kissé. – Mikor az ember már ilyen öreg, sok minden akadályozza.

– Ha jól értem, Ásdís Björk az ön lánya volt. Ószinte részvétem.

– Köszönöm. Azt mondják, senki sem fogja fel a halál közelségét, míg túl nem éli a gyerekeit. Ez... ez... – Az idős hölgy az összeroppanás szélén lehet. – ...ezek a szavak való igazak – végül képes befejezni a mondatot.

– Én tehetek esetleg önért valamit? – kérdem, hogy ne veszítse el a fonalat. – Milyen ügyben akart beszélni velem?

– Nem tudom, hogy tehet-e valamit.

– De...?

– Próbáltam elmondani a rendőrségnek. De nem hallgatnak rám. Persze azt gondolják, hogy szenilis vénasszony vagyok. Túl sokan vannak azon a véleményen, hogy minden öreg ember többé-kevésbé őrült, süket, elvesztette a kapcsolatot a valósággal.

– Ez kétségkívül igaz – fűzöm hozzá, és azon töprengek, vajon én is ezek közé tartozom-e. Aztán rájövök, hogy a mondat félreérthető, és gyorsan hozzáteszem: – Mármost hogy túl sokan hiszik ezt. Ez természetesen csak előítélet.

– Akik így gondolkodnak, azokat nem lehet majd irigyelni, ha megöregszenek. De remélhetőleg nem fognak.

Nem szeretném, ha a beszélgetés az időskor körül forogna, de könnyedén megkérdezem: – Ezt hogy érti? Talán azt kívánja, hogy az ilyen ember ne éljen sokáig?

– Csak azt szeretném, hogy senkit ne írjanak le vagy alázzanak meg a kora miatt. Ugyanez vonatkozik a gyerekekre. Meg a fiatalokra. Mindenkinek vannak jogai.

– Ebben egyetértünk. De... miért engem hívtott?

Gunnhildur felfortyan, főlemeli hangját, mely kellemetlenül éles lesz. – Hát azért, mert a rendőrség nem hajlandó szóba állni velem! Leírtak! Csak úgy! Le vagyok írva!

– Miért?

– Megmondtam nekik, hogy a lányom halála nem baleset volt.

– Igen?

– És visszautasítom! – rikácsolja a telefonba. – Visszautasítom, hogy leírjanak még azelőtt, hogy koporsóban búcsúztatnának ettől a siralomvölgytől!

– Miért mondja ezt? Hogy a lánya nem balesetben halt meg?

Lehalkítja a hangját, és drámaian súgja meg a titkot. – Azért, fiam, mert meggyilkolták. Hidegvérrel. Ennél hidegebb vér emberben nem csörgedezhet.

NAGYPÉNTEK

Kezdetben vala a vágy.

Elkövetkezett hát a nagypéntek, egyetlen kívánságom az, hogy kibírjam a napot anélkül, hogy bármit is csinálnék. De semmit, egy veszekedett mozdulatot sem. Ha fogalmazhatok így.

Ám mint tudjuk, nem teljesülhet mindig minden kívánságunk.

Az étkezőasztalon hagyott cédulán ez áll: *Találkozom tudodkivel. Viszlát este, remélhetőleg.* Mellette péksütemény, csemege, amit Jóa valami olyan helyen vett, ami a szent napon is nyitva tart. Valószínűleg egy benzinkúton. Mikor én fiatal voltam, a benzinkutak csak autókba való üzemanyagot árultak. Manapság, úgy látszik, leginkább autósokba való üzemanyagot.

Lakmározom a finomságokból, aztán kinyitom a nappaliból a kertbe nyíló ajtót, és kávéval meg cigarettával a kezemben kiülök a kicsi, kövezett térségre egy faasztalhoz, és élvezem a nap fényét, mely legalább úgy süt, mint tegnap. A Hlíðarfjall síelői ennyi erővel mehetek volna a Kanári-szigetekre is. A szomszédos kertben gyerekek fociznak. A számítógépnek és a technikának még mindig nem sikerült a legfiatalabbakkal elfeledtetnie a játékot. Még nem.

Félórányi boldog pihenés után megszáll a nyugtalanság. Ellenőrzöm hálószoatársamnak, életem asszonyának étel- és ital-tartalékait, majd elbúcsúzom tőle azzal, hogy este látjuk egymást.

RENDŐRSÉG – ez áll a hosszú, fehér, kétemeletes kődoboz bejárata fölött, mely a Þórunnarstræti utcán áll, ablakai alatt kék négy-

zetek. Az épület árnyalatnyi különbséggel ugyan, de kicsinyített mása a rendőrség hasonlóan dobozszerű reykjavíki székházának.

A recepción bemutatkozom, kisvártatva pedig Ólafur Gísli Kristjánsson rendőrfőkapitány irodájába irányítanak. Negyvenhez közeledő, nagydarab, szikár férfi, világoskék rendőringben, feje borotvált. Hangsúlyos, széles, fekete keretes szemüveget visel abból a fajtából, mely Buddy Holly és az ötvenes–hatvanas évek rockzenészeinek idejében divott. Orra horgas, álla gödrös, felső metszőfogai között tekintélyes rés. Komolyan int, hogy foglaljak helyet.

Nem túl barátságos. Szemüvege mögül bizalmatlanul méreget.

– Skarphéðinn Valgarðsson keresése ügyében szeretnék érdeklődni – kezdem.

Összefonja a karját széles mellkasa előtt. Eddig, és ne tovább – sugallja a mozdulat. Belőlem többet nem húzol ki. – Egyelőre sajnos nem hozott eredményt – mondja mély hangon, az észak-izlandiak éneklő hangsúlyával.

– Sokan keresik?

– Az egész elérhető állományt mozgósítottuk, rendőröket, mentőalakulatokat egyaránt. Ez körülbelül húsz embert jelent – előredől az íróasztalára, melyen takaros aktacsomók és egy jókora számítógép áll.

– Kaptak valamilyen információt arra vonatkozóan, hogy mi történhetett vele?

– Csak azt válaszolhatom, mint a tévés, rádiós meg az újságíró kollégáinak. Jelen pillanatban semmi olyan értesüléssel nem rendelkezünk, amit kiadhatnánk a médiának.

Gondolkozom. Aztán úgy döntök, ütöm még kicsit a vasat, és udvariasan megkérdezem: – Amiatt, mert nincs információjuk, vagy azért, mert nem akarják közölni?

Ólafur Gísli Kristjánsson rendőrfőkapitány szúrós pillantást vet rám, feláll, úgy tornyosul fölém, mint egy vulkán, ami arra készül, hogy lávafolyamot zúdítson a lábánál elterülő városra.

– Mit gondol mégis, kicsoda maga? – kérdi rendkívül nyugodt hangon, mely ellentétben áll fenyegető testtartásával.

- Ú-ú-újságíró – dadogom, és én is fölállok.
- Pontosan tudom, hogy kicsoda maga – folytatja. – Szenzációhajhász, nagypofájú és arrogáns reykjavíki újságíró, aki azt hiszi, hogy keverheti a szart itt Akureyriben. De ebben téved.
- De én nem akartam...
- Tudom, ki maga – ismétli. – A reykjavíki rendőrségnél hírhedt arról, hogy nem tartja be a játékszabályokat, megkerüli a szokásos, normális információszerzés útjait, és...
- Csak nem hagyom, hogy megmondják nekem, mi hír, és mi nem...
- ...és arról, hogy azt hiszi, az igazság kiválasztott bajnoka.
- Ezt én magam döntöm el. Létezik még szólás-...
- Itt, Akureyriben nincs szükség olyanokra, mint maga.
- ...és sajtószabadság ebben az országban.
- És volt képe idáig eljönni! Csak egyetlen dolog akadályoz meg abban, hogy páros lábbal rúgjam ki innen.
- Összerezzenek. – Igen? És mi?
- Visszasétál íróasztala mögé, és leül. – Nem, inkább kettő. Az egyik az ilyen problémás személyek iránt tanúsított jóságom és türelmem.
- Olyan szélesen mosolyog, hogy metszőfogai között meglátom a nyelvcsapját.
- Nem is, három – vigyorog. – Másodsorban rendőri kötelességünk, hogy jó viszonyban legyünk a közvéleménnyel és a médiával...
- Int, hogy üljek le.
- És harmadsorban? – kérdezem, homlokomról a hideg verítéket törölgetve.
- Harmadsorban adok magának egy esélyt, mert a barátom, Ásbjörn így kérte.
- Megkönnyebbülök. – Huh. Szóval maga Ásbjörn barátja itt a rendőrségnél.
- Tudom, hogy maguk ketten soha nem jöttek ki egymással. De Ásbjörn megkért rá, hogy tanúsítsak türelmet és megértést maga iránt, ez is mutatja, hogy milyen nemes jellem, milyen megbízható, becsületes ember ő.

Nem tudom, mit mondjak.

Szúrósan rám néz ismét. – Ehhez mit szól?

– Örülök neki – felelem mosolyogva. – Alázatosan köszönöm önnek és Ásbjörnnek a türelmet, amit irántam tanúsítanak.

– Ne nekem köszönje, hanem neki. Elsősorban az ő kedvéért vagyok hajlandó elnézni a dolgot.

– Fiatalkori barátság?

– Osztyáltársak voltunk a gimnáziumban. Elválaszthatatlan barátok lettünk. Sokkal tartozom neki.

– Nocsak? Miért?

Ólafur Gísli leveszi a szemüvegét, és kék rendőringével tisztogatni kezdi. – Nem voltam jó tanuló. Akár hiszi, akár nem – vigyorog rám. – Jobban érdekelték a bulik meg a lányok. Könnyen elkallódhattam volna, és végezhettem volna ennek az íróasztalnak a másik oldalán is. De a barátomra mindig számíthattam. Tulajdonképpen Ásbjörnnek köszönhető, hogy letettem az érettségit. Aztán elváltak útjaink.

– Akkor kezdjük talán az elejéről – kérem, és az asztal fölött kezet nyújtok neki.

Keményen megrázza. – Rendben – egyezik bele még mindig vigyorogva. – Ásbjörn figyelmeztetett. Mondta, hogy próbálkozik majd valamilyen trükkel. Hogy minél többet megtudjon. De azt is mondta, ha maga megígér valamit, azt betartja. Hogy nem olyan rossz, mint amilyennek látszik.

– Nehogy elfelejtsem megköszönni neki.

– Viszont Skarphéðinn kereséséről jelen pillanatban nem tudok semmit hozzátenni ahhoz, mint amit már elmondtam. Magunk között szólva nem tetszik nekem ez a dolog. Mindenki egyetért abban, hogy felelősségteljes fiatalember.

– Hol folyik a keresés?

– Egész Akureyriben és környékén.

– És úgy tűnik, Skarphéðinn múlt éjjel nem ment haza?

– Erről nincs tudomásunk. De annyi biztos, hogy nincs a lakásában.

Ismét feláll, most nyugodt, higgadt.

– Hív a kötelesség.

Búcsúzás előtt még megkérdezem: – A folyóba esett nővel kapcsolatban... Folyik valamilyen nyomozás abban az ügyben?

Megint mintha szúrósabban nézne rám. – Miért kérdi?

Azt fontolgatom, hogy beszámolok neki a Gunnhildurrel folytatott telefonbeszélgetésemről. De arra a következtetésre jutok, hogy nem élek vissza az idős hölgy bizalmával. Ólafur egyelőre nem élvezi az enyémet, jelen pillanatban nem, ahogy ő mondaná. – Csak érdeklődöm.

– Még várjuk a boncolás eredményét. Húsvét, munkaszünet, satöbbi. Hétvége után meglesz. De minden jel arra mutat, hogy baleset történt. – Ezekkel a szavakkal búcsúzik: – Ne felejtse el, hogy nem Reykjavíkban van. Ismerje meg a közeget. Még az elefántok is tanulhatnak némi óvatosságot.

A *Délutáni Lap* irodájának csendjében kezdem irigyelni a rádiót és a tévét a mindennapi híradóért, és a *Reggeli Híreket* a húsvétvasárnapi számért. De nincs mit tenni. Néha az utolsókból lesznek az első. Néha pedig az utolsókból a legutolsó.

Felveszem a kagylót, felhívom a reyðargerði rendőrőrsöt, és Höskuldur Ásgrímsson, Ólafur Gísli kollégája után tudakozódok.

– Én vagyok az.

– Jó napot, Einar vagyok a *Délutáni Lap*tól.

– Jó napot – válaszolja udvariasan, de úgy hallom, nyugtalan.

– Nos hát. Sikerült felelősséget mutatnom anélkül, hogy meghamisítottam volna a valóságot?

– Rendben volt a dolog. Nem panaszkodom. De a városi tanács elnöke nem lelkesedett azért a képért a fiáról.

– Talán azt szerette volna, ha megszépítem kicsit a valóságot?

– Azt én nem mondom. Jóhann persze szereti azt a kölyköt. Agnar nem rossz gyerek, bár most borzasztóan el van tévedve.

– Mintha láttam volna Agnart tegnap este kocsikázni itt Akureyriben. Ez lehetséges?

– Persze, nagyon is. Ezek a cimborák most ki vannak tiltva a Reyðinból, ahogy az már korábban is előfordult. Ilyen esetekben sokszor a városban randalíroznak.

– A testvérenek, Péturnek tehát elege lett a rossz hírekből a helyiek és a bevándorlók összecsapásairól?

– Hát igen, Pétur... De honnan tudja, hogy testvérek vagyunk?

– Csiripelték a verebek.

Nem szól semmit. Zajt hallok a háttérben.

– Tehát tegnap és tegnapelőtt este minden csendes volt?

– Tegnapelőtt igen. Múlt éjjel volt egy kis láрма. A szokásos, semmi új. Semmi említésre méltó.

A Hóll idősek otthona a város északnyugati részén található. A két szárnyból álló háromemeletes épület abban az egyszerű, de jellegtelen stílusban épült, mely az inkább kötelességből és spórolással, mint szépérzéssel felhúzott intézményekre jellemző. Az ajtón belépve azonban világossá válik számomra, hogy a dolgozók megpróbáltak mindent kihozni belőle. A bejáratot és a folyosókat szép növények és virágok díszítik, a reyðargerði hotelre emlékeztet.

Gunnhildur Bjargmundsdóttir a tágas társalgóban vár, mely szürke, kárpitozott székekkel és kanapékkal van telerakva, a középpontban egy nagy tévével.

– Jó napot, Gunnhildur – üdvözlöm jó hangosan.

– Cssssss – hallatszik a szürke kárpitos székekből és kanapékról. – Csss.

A képernyőn egy férfi és egy nő látható drámai angol nyelvű szövtátság közepette. A férfi napbarnított, fogai fehérek, tenyérbe mászóan jóképű, Trausti Lövére hasonlít. A nő szilikomellű Barbie-baba túlfodrászolt, nagy hajkoronával.

– How could you do this to me? – szól a férfi, legörbíti a száját, igyekezve, hogy arca fájdalmat fejezzon ki. – With my own brother?

– Oh, darling! – felel a nő, tubusból nyert műkönnyekkel. – I'm sorry. So sorry. I didn't mean to. It just happened.

– Igen, zajlanak a dolgok, és még több várható – súgja Gunnhildur. – Ez a *Vezérlő fény*. A *Vezérlő fényt* mindenki nézi. Én inkább rendes gyilkosságokat szeretnék, vért és fegyvereket, nem ezt a csillogó tehénszart. Morse-t vagy Taggartot. Mi lett azokkal a jeles detektívekkel?

Nyilván már meghaltak.

Abból, ahogy tegnapi telefonbeszélgetésünk végződött, épp eszembe jutott, hogy az idős hölgy vajon nem a brit krimisorozatok világában él-e, amikben az áldozatot piszkos sikátorokban szúrják le, vagy vidéki kastélyok marhasültés vacsoráin mérgezik meg. Amit a lánya végzetéről mondott, olyan volt, mintha nem a mi világunkhoz tartozna. Nem ehhez az akureyri valósághoz.

A telefonban úgy fölzaklatta magát, hogy egy ápoló meghalotta, és közbeavatkozott. Udvariasan megkértek, hogy hívjam vissza később.

Ezt a kertben, kávé és péksütemény mellett ülve meg is tettem. Gunnhildur mindenképpen találkozni akart velem, ezért vagyok most itt az otthonban. Még egy koporsó előtt álló idős embert sem akarok leírni.

Gunnhildur Bjargmundsdóttir vékony, fűrge, de töpörödött kis asszony, hátán hosszú, szürke hajfonattal. Botot használ, de inkább csak a látszat kedvéért, úgy tűnik. Vizes, kék pillantása szüntelenül egyik dologról a másikra szökken, bejárja a környezetét. Arcbőre a sok dohányzástól kissé cserzett, de meglepően ránctalan. Méltóságos viselkedése görnyedtsége ellenére töretlen.

A Gunnhildurhoz hasonló öreg férfiak és nők gyakran hasonlítanak egymásra abban, hogy nemüket elnyeli a kor. Csak az ember marad, lelki békéjével és valami semmitől sem zavart belső szépséggel: meggyúrte őket az élet, kit jobban, kit kevésbé, s inkább csak szemlélik már, mint hogy részesei lennének. A váróteremben ülnek őszen vagy kopaszon, várják az indulást az elkerülhetetlen úti cél felé, és nézik a *Vezérlő fényt*, hogy addig is elüssék valamivel az időt. Az örökkévalóság mércéjével mérve nemsokára én is ott ülök velük.

Nem, nem írnék le senkit a kora miatt.

Mégis majdnem ezt teszem, mikor már kivontuk magunkat a sorozat zajából, a folyosón levő kis ülősarokba, mégpedig azzal, hogy emelt hangon szólok hozzá.

– Ne beszélj olyan hangosan, fiam – utasít rendre mérgesen Gunnhildur. – Azt hiszed, süket vagyok? Azt akarod, hogy a sorozatmaffia üldözzön ezután?

Elbizonytalanodom. Szenilis lenne az öreg hölgy?

– Nem, dehogy, isten ments – motyogom halkán.

– Még hogy Isten! – mondja fitymálva. – Az ugyan nem ment meg minket semmitől. Teljesen haszontalan.

– De hát húsvét van – folytatom a suttogást. – Nem illendő legalább húsvétkor egy kis istenfélelem?

– Istenfélelem? – Gunnhildur kezdi megemelni a hangját.

– Hogy lehetne félni attól, aki maga teremtett mindenséget a semmiből? És az is lesz, ami marad végül.

– Mi? – suttogom és körülnézek. – Mi marad?

– Semmi – feleli Gunnhildur, hangját ismét lehalkítva. – Semmiből mindent. Azaz: a Semmit. Nullából nulla.

Egy pillanatra elakad a szavam.

– Mit tett Isten az én lányoméért?

– Hát, nem tudom.

– Nem nehéz arra válaszolni. Semmit sem tett. Az égvilágon semmit.

– Úgy érti...

– Csak úgy értem, hogy Isten nem mentette meg attól, ami fenyegette. Nem csinált semmit.

– Mi fenyegette?

– A gonoszság. Az emberi gonoszság. A kegyetlenség.

Előredől, és a fülembé súgja: – A lányomat megölték. Hidegvérrel meggyilkolták.

– Aminél hidegebb emberben nem csörgedezhet? – suttogom válaszul.

Hátrahőköl. – Igen. Honnan tudod?

Úgy vélem, felesleges kitérni erre. – Ki ölte meg?

– Hát természetesen az az alattomos Geir. Ki más?

– Úgy érti a férje? Geir Eyvindarson?

– Igen! – Már rikácsol. – Ő és csakis ő!

– Miért akarná megölni a feleségét?

– Gonoszszágból. Rosszindulatból. Kegyetlenségből.

Gunnhildur rám néz kék szemével, mintha arra ösztökélne, hogy ellentmondjak neki.

– De hát hogy tette volna? Ásdís Björk a folyóba esett, tanúk jelenlétében. Ne haragudjon rám, Gunnhildur, hogy a kényelmetlen tényeket emlegetem, de a lánya arccal egy sziklára zuhant, és a fejét ért ütésbe halt bele.

– Na ugye – jelenti ki sértődötten. – Te is azt hiszed, ahogy a rendőrség is, hogy vén, bolond nő vagyok csak, aki túl sok angol krimi nézett?

Hirtelenjében nehezen tudok válaszolni erre a kérdésre.

– Nos, csak arról van szó, hogy könnyű ezt mondani – szólok óvatosan. – Könnyű ilyet mondani. De hol a bizonyíték?

– A bizonyíték? – háborog sértődötten. – Hogy álljak én elő bizonyítékokkal? Egy otthonba zárt vénasszony?

– Akkor valami alap a gyanúra. Mi utal erre?

Gunnhildur barna foltos, aszott kezét a térdemre teszi. – Nem elég gyanús, hogy a lányom nem akart elmenni arra a kalandtúrára? – suttojja. – Hogy Geir és ő nem értettek egyet abban, hogyan kellene vezetni a céget? Hogy a férje megjelent a cég összejövetelén, annak ellenére, hogy a felesége kórházban volt, és élet-halál között lebegett?

Mérlegelem a hallottakat. – Hát, ez sok mindenre utalhat. Vitára a családi cégen belül. Vitára, hogy elmenjenek-e a túrára vagy sem. A cégvezető felelősségtudatára a munkatársainak rendezett ünnep miatt. De gyilkosságra utal-e? Ez nem teljesen egyértelmű, Gunnhildur.

– Hát akkor – mondja, és visszahúzza a kezét –, akkor nincs több dolgom veled. Akkor tűnj csak el.

Nyilvánvaló, hogy megint felizgatja magát. – Miért engem hívott fel? – kérdezem nyugodtan. – Csak most költöztem Akureyribe, még nem vagyok egészen tisztában a dolgokkal. Nem is ismer.

– Nem, nem ismerem. Csak olvastam a cikketet a lányomról. És a cikket az emberekről, akik elvesztették a kutyájukat. Ezért hívtam fel. – Gunnhildur Bjargmundsdóttir elsírja magát. – De már látom, hogy értelmetlen volt. Tűnj el, fiam. Hagyd az öreg-asszonyt, hogy kisírja magát.

A péntek este híre az, hogy Jóát Heiða vacsorára hívta meg, Spulnia és én pedig megfürödtünk. Külön-külön.

Aztán erőszakos amerikai filmet néztünk Krisztus golgotajárásáról.

És mialatt én felszínes álomban forgolódtam, és olyan rémlátomásaim voltak, hogy Morse és Taggart üldöz, amiért elloptam egy fél üveg Jim Beamet, Akureyri hulladékvastelepén holttestet találtak.